

Lesovics István

A szív után

A szike legvége még kiállt a nemrég műtött mellkas, a kórházi ruha és a papír fölött a testből, amikor a két férfi megállt a boncasztalnál. Az egyik fehér köpenyt, a másik egy sötétkék Chesterfieldet viselt, utóbbin esőcseppek friss nyomai látszottak. A meg-meg-rázkódó ablakok jelezték, hogy odakint felerősödött a szél.

– Köszönöm, hogy így hagyták – szólt a kabátos.

– Természetesen. Csupán áthozattam ide. Későre jár. Azt javaslom, csapjunk is bele!

A kabátos finoman bólintott, miközben a másik gumikesztyűt húzott.

– Azonnal meghalt. Az ügyeletes orvos nem tehetett semmit. Ujjlenyomatok csak tőle magától származnak. Amint látja, rengeteg vért veszített. A szúrás – ekkor felemelte jobb mutatóujját a köpenyes –, az egyetlen szúrás... Nos, akárha egy sorozatgyilkos szívsebész munkája lenne. Átjutva a bordák között keresztülvágta a vena cava superiort, elmetszette a vena és az arteria pulmonalis dextrát, bemetszette az arcus aortae-t, felnyitotta az atrium dextrumot, végül a ventriculus dexteren áthatolva a vena cava inferiorban állt meg.

– Ezt inkább majd írásban. Balkezes volt?

– Remek meglátás, felügyelő.

– Tehát öngyilkosság?

– Ha engem kérdez, egyértelműen. Hogy a szikéhez hogyan jutott, elképzelni sem tudom, az már a maga asztala. A műtét után jó másfél napig altatásban volt. Ma reggel felébresztették, és miután jobban lett, estefelé átadták neki a barátja levelét.

– Ez az?

– Igen. Lezárt borítékban, a hirtelen aktuálissá váló műtét előtti nap adta fel a kórház címére, de eljuttatandó az áldozatnak. – Az eredetileg négyrét hajtott, középen átszakított, véres

papírlapot eközben óvatosan áthúzta a szikén, megfordította, és odébb egy erősen megvilágított felületre helyezte. – Mindjárt meg is van. Íme. A vér átitta, de olvasható.

– Próbáltuk értesíteni, egyelőre nem találják.

– Értem. Átjönne erre az oldalra, kérem? Szóval miután magára maradt a hölgy, elolvasta, láthatóan elsírta, aztán megölte magát. Átszúrva a donorszívet. Amit ráadásul mintha kifejezetten neki szánt volna a sors. És ami... furcsa most ilyet mondani: megmentette az életét.

– Arra céloz, hogy azét a férfit kapta, aki két napja kora hajnalban, a mentős bejáratnál pisztolyt dugott a szájába?

– Pontosan. A szíve ép volt, beültethető. Ez a nő pedig jó ideje első a várólistán.

– Azzal az üggyel nem én foglalkozom. Tudja, hogy áll az azonosítás? – Már mindketten a levél fölött álltak, de még egymásra néztek.

– Az arca és a fogazata egy része használhatatlanná roncsolódott, ujjlenyomat alapján nincs a nyilvántartásban. És úgy tudom, nem is jelentettek az elmúlt napokban olyan eltűnést, ami számításba jöhetne. Papírok nem voltak nála, a fegyver valószínűsíthetően lopott volt.

Egyszerre kezdték hangtalanul olvasni a szöveget, miközben nem is sejtették, milyen sokszor olvassák majd fel hátralévő életükben hangosan ezt a részletét: *„Azt hittem, belepusztulok, amikor közölték velem, hogy donor nélkül már csak heteid, talán csak napjaid vannak hátra. Vagy még annyi sem, ha ezt te is megtudod. Akkor döntöttem. »S egy álom által elvégezni mind...« Kérlek, értsd meg, tévedés lett volna másként döntenem! Miként az is tévedés lett volna, ha nem szeretek beléd, vagy nem úgy, ahogy megérdemled. Próbáltalak mindig annyira erősen hinni, ahogy csak lehet, és úgy megszolgálni azt a rövid időt, amely kettőnknek adatott, ahogy az a nő, aki századokkal ezelőtt ilyen sorokat írt titkos szeretőjének: »Mielőtt találkoztunk, nem gondoltam volna, hogy ily hatással lehet reám bárki. Szeretlek. Ahogy csak lehet. Minden érző részemmel mindent, mi te vagy. Elmosolyodok, mi-*

dőn belegondolok, hogy helyetted halok meg. Nem a tett miatt. A leghatalmasabb úr, az idő felett diadalmaskodom. Elcserélem a sorsunkat, mert megtehetem, és mert nem tűrne más választást most a lelkem. Egyszer egy ókori király, hogy kétes jóslatú csatába indult, levelet hagyott szerelmes feleségének ama kikötéssel, hogy azt csak akkor olvashatja el, ha a halálhírének venné. Találni benne egy szakaszt, mit magamnak számost felidézek: 'Hisz egyszer éppen te, ki szerfelett drága vagy nekem, te mondtad, hogy az istenek előtt a mi lelkünk már közös. Úgy hát mondd, időm asszonya, hová leszünk, ha megszűnt a dobogás? Mondd, mi van a szív után?' Én feladom magamat, hogy engem végezzenek ki. Hogy te tovább élhess. De sose vádold ezért magadat! Neked élned kell, mert az esküvésnek szüksége van reád! S tán, mint ez ókori király a királynőjében, benned élek, tebenned lüktetek majdan tovább.« Én eltűnök, mire téged felébresztenek. Aztán egy ideig talán még titkolóznak majd előtted velem kapcsolatban. De ez jó így. Az új szívet el kell fogadnia a szervezetednek. Amikor ezt a levelet olvasod, már mindent értesz. Fontosabb vagy nekem magamnál. Amikor e levelet írom, tudom. Amikor olvasod, előre hiszem.”

Odakint szakadt az eső. Összevissza. Mintha facsarták volna.